

Estimadíssims, que Jesús em guardi les meves filles i els meus fills!

Ben aviat, en començar la Quaresma, ressonarà de nou el clamor del profeta, que ens parla de part del Senyor: *“convertiu-vos a mi amb tot el vostre cor, dejuneu, ploreu i lamenteu-vos. Esquinceu-vos el cor, i no els vestits. Convertiu-vos al Senyor, el vostre Déu, que és compassiu i benigne, lent per al càstig i ric en l'amor”*¹.

La invitació a un canvi profund cobra particular actualitat l'Any de la misericòrdia, temps especial de gràcia per a la humanitat sencera. I quina confiança i seguretat ens produeix saber que ***el Senyor està disposat a donar-nos la gràcia sempre, i especialment en aquests temps; la gràcia per a aquesta nova conversió, per a l'ascensió al terreny sobrenatural; aquest lliurament més gran, aquest avançament en la perfecció, aquest encendre'ns més***².

Aquests mesos, lluitem per progressar pel camí de la conversió, que és com un resum del caminar cristià. Ho afirma sant Joan Pau II a l'encíclica *Dives in misericordia*: «L'autèntic coneixement de Déu, Déu de la misericòrdia i de l'amor benigne, és una font constant i inesgotable de conversió, no només com a momentani acte interior, sinó també com a disposició estable, com a estat d'ànim. Els qui arriben a conèixer d'aquesta manera Déu, els qui el "veuen" així —afegia—, no poden viure sinó convertint-se constantment. Viuen, doncs, *in statu conversionis*; és aquest estat el que traça la component més profunda de la peregrinació de tot home per la terra *in statu viatoris*»³.

Sant Josepmaria insistia que ***cada dia no és una conversió: són moltes conversions. Cada vegada que tu rectifiques i, si davant d'una cosa que no va —encara que no sigui pecat—, procures divinitzar més la teva vida, has fet una conversió***⁴.

Totes i tots necessitem de rectificar el rumb, d'orientar la ment, el cor i les nostres obres al Senyor, allunyant-nos d'allò que ens desviï o ens pugui apartar d'Ell, perquè tots experimentem la inclinació a pecar, com ensenya sant Joan: *si afirmàvem que no tenim pecat, ens enganyaríem a nosaltres mateixos, i la veritat no estaria en nosaltres. Però si reconeixem els nostres pecats, ell, que és fidel i just, ens els perdonarà i ens purificarà de tot mal. Si afirmàvem que no hem pecat, el tindríem per mentider, i la seva paraula no estaria en nosaltres*⁵.

La Quaresma —temps especial d'oració, de penitència, de pràctica de les obres de caritat— ha de tocar la nostra ànima en profunditat. El fet que ara coincideixi amb un any destinat a proclamar especialment la misericòrdia divina, constitueix un nou esperó per mirar de correspondre amb l'afany de conduir-nos com a millors filles i fills del Pare celestial, que ens esguarda amb pietat a cada una, a cada un. Potser resulta aquest un bon moment per aturar-nos en un balanç molt personal i comprovar com seguim les recomanacions del Papa per a aquest Any sant, en unió amb tota l'Església.

Vull aturar-me, entre les diverses pràctiques quaresmals, en una de les obres espirituals de misericòrdia: pregar pels vius i pels difunts. L'oració per les persones més properes a nosaltres i, en general, pels qui trobem al llarg de la nostra jornada, es manifesta molt necessària. En primer lloc, perquè aquesta oració dilata el nostre cor, cercant una semblança més gran amb

¹ Missal Romà, Dimecres de cendra, Primera lectura (Jl 2, 12-13).

² Sant Josepmaria, *Notes d'una meditació*, 2-III-1952.

³ Sant Joan Pau II, *Litt. enc. Dives in misericordia*, 30-XI-1980, n. 13.

⁴ Sant Josepmaria, *Notes d'una conversa familiar*, 1-X-1970.

⁵ 1 Jn 1, 8-10.

Jesús; i també perquè impedeix —o, almenys, fa més difícil— de caure en una excessiva preocupació per les coses personals.

Sorprenia vivament com sant Josepmaria s'esmerçava a pregar més per les persones amb qui es creuava; i igualment cridava l'atenció la seva constant oració pels difunts, també quan veia un cementiri o un enterrament: disposició que cuidava dia rere dia.

Ens ha llegat un exemple meravellós; en conversar amb una persona, començava aquest diàleg acudint al seu àngel de la guarda; si anava d'un costat a l'altre, a peu o en algun mitjà de transport, demanava al Senyor per la gent amb qui es trobava pel camí, encara que no les conegués i potser no tornés a veure-les mai més. Cada oració pels altres era un progrés en aquesta conversió constant a què aspirava, per identificar-se més amb Jesucrist, sentint en la seva ànima que *no es pot pensar que ja estem orientats totalment cap a Déu; és necessari anar fent conversions successives que ens apropin a la santedat*⁶.

Aquesta disposició assegura i reforça la resposta a la crida a cercar seriosament la santedat, que tots hem rebut. El Papa Francesc recorda la trobada del Senyor amb Mateu. **«Passant davant el banc dels impostos, els ulls de Jesús es posen sobre els de Mateu. Era una mirada carregada de misericòrdia que perdonava els pecats d'aquell home i, vencent la resistència dels altres deixebles, el tria a ell, el pecador i publicà, perquè sigui un dels Dotze»**⁷.

El perdó dels pecats va sempre unit a una invitació al seguiment de Jesucrist. Déu no es limita a esborrar les nostres faltes, quan li'n supliquem sincerament el perdó, o quan acudim a la Confessió sacramental; sinó que a més infon en nosaltres la gràcia de l'Esperit Sant, que consolida la presència de la Trinitat en l'ànima. **«Tota vocació a l'Església té l'origen en la mirada compassiva de Jesús. Conversió i vocació són com les dues cares d'una sola moneda i s'impliquen mútuament al llarg de la vida del deixeble missioner»**⁸.

Ens apropem al 14 de febrer, aniversari de la data en la qual el Senyor va manifestar a sant Josepmaria que també les dones (el 1930), i després els sacerdots Numeraris (el 1943), podien incardinar-se en l'Opus Dei. Més tard, el 1950, va veure que també els altres sacerdots diocesans podien pertànyer a la Societat Sacerdotal de la Santa Creu. Per això, aquest aniversari s'alça com una jornada d'acció de gràcies en la vida dels membres de l'Opus Dei, acompanyats per la gratitud de tantes dones i de tants homes que s'alimenten de l'esperit de l'Obra.

L'afany de portar la llum i la vida de Crist als altres brolla com quelcom connatural amb la vocació cristiana, i suposa una font perenne de goig. Ho reafirmava Benet XVI: «No podem guardar per a nosaltres l'alegria de la fe; hem de difondre-la i transmetre-la, enfortint-la així al nostre cor. Si la fe es transforma realment en joia per haver trobat la veritat i l'amor, és inevitable sentir el desig de transmetre-la, de comunicar-la als altres»⁹.

Tota l'existència de sant Josepmaria, i concretament el seu mirar intensament Déu en les dates que ara commemorem, ens situen davant d'una manifestació palmària d'aquesta realitat. El seu afany per desenvolupar l'Opus Dei era inseparable del seu afany per difondre la fe catòlica.

⁶ Sant Josepmaria, *Notes d'una conversa familiar*, any 1971.

⁷ Papa Francesc, *Butlla Misericordiae vultus*, 11-IV-2015, n. 8.

⁸ Papa Francesc, *Missatge per a la Jornada mundial d'oració per les vocacions*, 29-XI-2015.

⁹ Benet XVI, *Discurs en la inauguració de l'Assemblea diocesana de Roma*, 11-VI-2007.

Simultàniament, aquesta actitud es reflectia també en l'alegria davant de la diversitat de vocacions al si de la comuna vocació cristiana. El Papa Francesc expressava recentment el seu desig que, **«al llarg del Jubileu extraordinari de la Misericòrdia, tots els batejats poguessin experimentar el goig de pertànyer a l'Església. Tant de bo puguin redescobrir que la vocació cristiana, així com les vocacions particulars, neixen en el si del Poble de Déu i són dons de la divina misericòrdia. L'Església és la casa de la misericòrdia i la "terra" on la vocació germina, creix i dóna fruit»**¹⁰.

Demaneu aquesta gràcia a la Mare de Déu i Mare nostra, Mare del Bell Amor, acompanyant espiritualment el Sant Pare en el viatge a Mèxic, del 12 al 18 de febrer. Acudim a la Mare de Déu de Guadalupe perquè, amb la seva intercessió, sorgeixin molts fruits espirituals —moltes conversions— d'aquelles jornades, i també abans i després, a Mèxic i al món sencer.

Fa anys, en preparació per a les noces d'or de la fundació de l'Obra, l'estimadíssim beat Álvaro ens escrivia: «Encomaneu a Nostra Senyora que revifi en les criatures les ànsies de fidelitat a Jesucrist, Cap d'aquest Cos Místic, mitjançant una conversió profunda al sentit sobrenatural de la vocació cristiana, que els condueixi a la pràctica dels sagraments, a la vida interior d'unió amb Déu, a la caritat fraterna, a la dòcil obediència als Pastors, a la fortalesa per custodiar i propagar la fe i la bona doctrina, sense acceptar deslleials compromisos»¹¹.

Prolonguem aquesta oració del beat Álvaro i continueu pregant per les meves altres intencions, sense que manqui la petició per les malaltes i els malalts: últimament el Senyor està cridant moltes germanes i a molts germans vostres; costa, i molt!, però hem d'acatar *ex toto corde*, amb tot el cor, la justíssima i amabilíssima Voluntat de Déu, que a més té el feliç anvers que gaudiran de la definitiva contemplació de la Trinitat Beatíssima.

Amb tot afecte, us beneeix

el vostre Pare

+ Xavier

Roma, 1 de febrer de 2016.

¹⁰ Papa Francesc, *Missatge per a la Jornada mundial d'oració per les vocacions*, 29-XI-2015.

¹¹ Beat Álvaro del Portillo, *Carta*, 9-I-1978, n. 13.